

BÁSEŇ RŮŽDECKÉMU SBORU

Každý kraj zde v světě tají,
děje mnohé, dávné kdes,
ty však nejvíc zajímají
jenž má naše rodná ves.

Vzpomínkách jsme často zřeli,
věrné svědky Boží. Ty,
jenž pro pravdu Páně mřeli
všecky věrné Husity.

Při dějinách sboru svého,
nadšeni jsme velice,
vzpomenem-li Hořanského
vždy v den svaté Trojice.

Vůdců věrných vzpomínáme,
vždy dle Páně příkazu,
zda-li však též věrně dbáme
daného nám odkazu?

Vzpomínáme – na lom, dosti,
jak ten – onen k pravdě stál,
chlubíme se minulostí
nu a potom – nic už dál?

Je sic pravda – svědků řada
pod prapor se hlásí jich
vzácná vždy jim Páně rada,
v mnohých přec však bují hřích.

A ti mladí? – mnohých želí.
Dobrý pastýř v lásce své,
nechtí sloužit Spasiteli,
jenž je všecky k Sobě zve.

V neděli, když k službám Božím,
zvuky zvonů mocně zvou,
zaměstnání světa zbožím,
do síní těch nepřijdou.

Předkové však! – připomíná
děj ten známý všechněm nám -
chodili až do Těšína,
černý les jim často chrám.

Bratři, sestry, vy to víte,
ví to ves naše celá,
steskům těmto rozumíte,
věrnost předků vymizela.

Kéž by přišlo léto Páně,
květů zkvetlo hojně dosti,
zplesaly by naše stráně,
ožily ty suché kosti.

Kéž by zase sbor náš celý,
vrátil se ke knize Knih,
v rodinách zas zpěvy zněly,
Bohu chvála vzešla z nich.

Budoucnost až přijde z dále,
kéž to vidí poznovu,
že plnili velcí – malí
Svatou vůli Otcovu.

Stůjme věrně k Bohu Svém,
padnou hřicha řetězy,
a v tom sboru růždeckém
pravda Páně zvítězí.

BÁSEŇ NAŠE ZVONY

Měli jsme v Růžďce tři zvony
to staří pamatují
a jak překrásně zvonily
svým mladým vypravují.

Za jitra svaté neděle,
když všude ticho bylo
až k přehradě zněl jejich hlas
když srdce zazvonilo.

Ráno a večer k modlitbě
to zvonil jejich hlas,
v poledne, kdo kde byl na poli,
našel si k obědu čas.

V neděli zvaly do kostela,
každého kdo jen chtěl jít,
dopoledne i k nešporám,
kdo s Bohem přál si žít.

A kdo už svou pouť ukončil,
ať štěstí měl neb bědy,
tomu ty zvony zvonily
ke hrobu naposledy.

Přišel však jednou hrozný čas,
jenž přinesl trpké chvíle,
a z těch tří, větší zvony dva,
smutného došly cíle.

Slezly oči přítomných,
jenž k tomu přihlíželi,
jak vojáci tam kladivý
ty zvony rozráželi.

Přestaly sloužit k Boží cti,
 pryč odvezli je k moři,
aby z nich lili kanony,
nešťastným lidem k hoři.

Smutno bylo v těch chaloupkách,
kde otec nebo syni
museli domov opustit
a ze své domoviny

jít v cizí kraje neznámé
za císaře se bít
a nechápaje proč zač
svůj život položit.

Přišel však Boží rozkaz: „Dost!“
a těm, co mocní byli,
jiné, zas ještě mocnější
bez zvonů odzvonili.

Kdo živ byl, zas se vrátil k svým
však padlým v cizím světě,
ni umíráček nezvonil...
jenom tam klidně spěte.

Čas běžel dál a později
sbor koupil nové zvony,
ach, nebyly jako ty dřív,
nebyly to už ony!

Však mocný a zlý tento svět
chystal zas nové bědy
a naše nové zvony zas
si zvoní naposledy.

Ach, lidé, kdy už bude dost,
té zloby nenasytné,
a naděj časů bez válek
vám nikdy nazasvitne?

Vzpomínka zbyla na zvony
čas běží ke svému skonu,
a srdce v hrudi k Bohu zní
tiše i beze zvonů.

